

İmanın Tadını Almak İçin...

Soru: Rasûl-ü Ekrem Efendimiz'in sünneti olarak her sabah okuduğumuz duaların birinde "Allahümme habbib ileyne'l-imâne ve zeyinhü fî kulûbina ve kerrih ileyne'l-küfra ve'l-füsûka ve'l-ısyân vec'alnâ mine'r-raşidîn" diyoruz. Bu duanın manasını ve onu tekrar ederken hangi mülâhazalar içinde bulunmamız gerektiğini lutfeder misiniz?

Cevap: Peygamber Efendimiz'in hayat-ı seniyyeleri âdeta bir yalvarış ve yakarış dantelası mahiyetindeydi; O, sabah kalktığında, akşamı idrak ettiğinde, abdeste yönelediğinde, ezanı dinlediğinde, Hakk'a kurbet vesilesi sayılan her ibadetin içinde ve sonunda, yeme-içme, uyuma, yolculuğa çıkma, seferden dönme, arzı ve semavî belâ ve musibetlere maruz kalma esnasında, hastalık ve rahatsızlıklara müptela olduğunda, keder ve sevinç vesilelerinin zuhuru hengâmında hep el açar, Mevlâ-yı Mûteâl'e yönelir, tazarru ve niyazla iki büklüm olur ve sürekli O'na yalvarırdı. Kur'an-ı Kerim'in sabah ve akşam vakitlerinde Allah'ı zikretme üzerinde hususiyle durmasından olsa gerek, Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) bu vakitlere özellikle önem verir, her sabahı ve her akşamı bereketli birer dua zamanı olarak değerlendirdi.

Allah Rasûlü'nün bilhassa hemen her sabah namazından sonra tekrarladığı dualardan biri de sorunuza mevzu teşkil eden şu mealdeki dua idi: "Allahım, imanı bize sevdirdi ve onu kalblerimizde güzelleştirdi, gönüllerimizi onunla donat; küfre, fiska ve isyana karşı içimizde tiksinti uyar ve bizi rüşde ermişlerden, doğru yolu bulmuşlardan eyle."

Teennî Rahman'dan, Acele Şeytan'dan...

Aslında bu dua, Hucurât suresinin 7. ayet-i kerimesinden muktebestir (alınmıştır). Müfessirlere göre, söz konusu ayet, Benî Mustalik kabilesiyle alakalı bir haber üzerine gelişen hadiseler münasebetiyle nâzil olmuştu. Mustalik oğullarının zekat vermeye yanaşmadıkları ve Peygamber Efendimiz'le savaşmak için hazırlık yaptıkları şeklinde bir haber ulaşmıştı mü'minlere. Bu haber karşısında çok heyecanlanan bazı sahabiler hemen saldırıya geçmek gerektiğini söylemiş ve âsilerin çabucak cezalandırılmaları istikametinde görüş beyan etmişlerdi. Haddizatında o birkaç sahabinin fevrîlikleri, Allah'ın dinine bağlılıklarından, kalblerindeki iman aşkından, küfre ve isyana karşı duydukları öfkeden dolayıldı. Mustalik oğullarının, Allah Rasûlü'nün emrine itaat etmediklerini ve zekat vermeye yanaşmadıklarını duyar duymaz, gönüllerindeki din gayretiyle hemen ayağa kalkmış ve Rasûl-ü Ekrem'e isyan eden bu kabileyle savaşmak üzere yola koyulma niyetlerini izhar etmişlerdi.

Fakat, Allah Rasûlü (sallallahu aleyhi ve sellem) onların savaş isteklerini hemen kabul etmemiş, önce durumun incelenip haberin doğru olup olmadığını tesbit edilmesi lazım geldiğini söylemiş ve bu vazife için de Hazreti Halid'i görevlendirmişti. Hazreti Halid (radiyallahu anh) gece vakti Benî Mustalik mahallesine varmış, gözcülerini onların arasına göndermiş ve kendisi de etrafı kontrol etmişti. Gözcüler geri dönünce, Mustalik oğullarının İslam'a bağlı olduklarını, onların ezanlarını duyduklarını ve namazlarını gördüklerini haber vermişlerdi. Sabah olunca Hazreti Halid bizzat Mustalik oğullarına gitmiş; onların kat'iyen isyan etmediklerini, biatlarını koruduklarını, zekatı bir vazife bildiklerini ve onu ifâ etmeye gönülden razı olduklarını görmüştü. Şahit olduğu manzara karşısında çok memnun kalan Hazreti Halid durumu Rasûlullah'a iletince, Peygamber Efendimiz (aleyhi ekmelüt-tehâyâ) "Tedbirli davranmak Allah'tan, acele ise şeytandandır." buyurmuştu. İşte, bu olayın akabinde hükmü kıyamete kadar kalacak ve benzer meselelerde müslümanlara hep ışık tutacak olan söz konusu ayet indirilmişti.

İçinizde Allah Rasûlü Var!...

Sorduğunuz duanın da menşei olan bu ilahî beyan meâlen şöyledir:

"Hem düşünseniz ya, Allah'ın rasûlü sizin aranızda bulunmaktadır. Şayet o pek çok işte size uysaydı, haliniz yaman olurdu. Ama Allah size imanı sevdirdi ve onu kalblerinizde güzelleştirdi; inkârdan, fâsıklıktan ve isyandan ise sizi iğrendirdi. Zaten doğru yolda yürüyenler de Allah'ın bu lütuflarına mazhar olan kimselerdir." (Hucurât, 49/7)

Cenâb-ı Hak, herhangi bir teklifle gelen ve kendi fikrine göre hareket edilmesini dileyen kimselere aslında âşikar olan, çok mühim bir hakikati hatırlatıyor; onlara önce "Düşünseniz ya, Allah'ın rasûlü sizin aranızda bulunmaktadır; bilin ki Allah'ın elçisi içinizedir." diyor. Her şeyi gören, her sesi işiten ve her şeyi bilen Cenâb-ı Hak ile sürekli irtibat halinde bulunan Rasûl-ü Ekrem'in -o engin firaset ve basiretiyle her zaman tam isabet kaydedecek olsa da- yalnız başına adım atmadığını, her zaman vahiyle müeyyed olduğunu ve Allah'ın hıfz u inayeti altında bulunduğunu, dolayısıyla da kat'iyen ümmetini tehlikeli yola sevketmeyeceğini, felakete

sürüklemeyeceğini ve asla onlara yanlış yaptırmayacağını belirtiyor. Birisi gizli bir iş yapsa, birisi bir yalan söylese, bir başkası bir sır taşıya ve bir diğeri bir entrika çevirse, bunların hepsini ve olup biten her şeyi Cenâb-ı Hakk'ın görüp bildiğini ve dilediğinde Peygamberine haber verdiğini vurguluyor. Bazılarının bir anlık heyecanla bu hakikati hatırdan çıkartmış olmalarına binaen, onlara nasıl bir rehberin ardında olduklarını bir kere daha hatırlatıyor.

Daha sonra Allah Teâlâ, "Şayet o pek çok işte size uysaydı, haliniz yaman olurdu." diyerek, onlara kendi tekliflerinde ısrarcı davranmamalarını, herhangi bir meselede Rasûl-ü Ekrem'in seçtiği yolun mutlaka en selametli yol olacağını, O'na itaat ettikleri sürece muhtemel pek çok sıkıntı ve beladan sağ salim kurtulacaklarını ve mutlaka sâhil-i selamete ulaşacaklarını ihtar ediyor. Allah Rasûlünün gösterdiği istikamette hareket etmenin onlar için her zaman daha hayırlı, daha kolay ve daha zahmetsiz olacağını ve bu gerçeğe rağmen, Rasûlullah'a ısrar eder de onu hayırlı olarak gördükleri hususlarda kendi görüşlerine uymaya zorlarsa, çok büyük sıkıntılara düşeceklerini bildiriyor. Bütün işlerinde Cenâb-ı Hakk'ın ve O'nun elçisinin emirlerine göre adım atmalarını, teslim ve tevekkül üzere yaşamalarını ve neticede yüce Allah'ın takdirine razı olmalarını tembih ediyor.

İmanla Mamur Gönüller

Allah (Azze ve Celle) bu ikazların akabinde, Ashâb-ı kirâmî tezkiye ediyor; aralarından birkaç kişi fevrî davransa ve kendi fikirlerine uyulmasını dilese de, umum sahabenin teennî ile hareket ettiğini; çoğunluğun Rasûl-ü Ekrem'in emir ve işaretlerini bekleyerek hakikî mü'minlere yakışır bir tavır sergilediğini îmâ ediyor. Sahabe arasında bazı gençlerin, münafıklar tarafından sıkça tekrar edilen "Eğer bizi dinleseydiniz başınıza bunlar gelmezdi" şeklindeki alaylı sözlerin de tesiriyle, muvakkaten kendi tekliflerine uyulmasını mantıklı görmüş, aceleci davranmış, yakışsız mütalaalarda bulunarak sevimsiz beyanlarla Rasûl-ü Ekrem'i üzmüş ve bir süre fikirlerinde ısrar ederek işi kendileri hakkında zorlaştırmış olabileceklerini, ama bunların sayısının çok az olduğunu, neredeyse bütün Ashâb-ı kirâmî kendilerine yakışan şekilde davrandıklarını belirtiyor. Sonra da onların imanın tadını almış, gönlü onunla mamur kılınmış, içine küfür, fisk ve isyana karşı tiksinti salınmış hâlis mü'minler olduklarını ve yürüdükleri yolun doğruluğunu nazara veriyor. Dahası, gençliğin verdiği coşku ve imanın hasil ettiği heyecanın da tesiriyle geçici bir süre hislerine mağlup olup âsilerle savaşılmaması konusunda Allah Rasûlüne karşı farklı teklifler öne süren kimselerin de, o ilk şok anından sonra tekrar sükûnete erdiklerini, ilahî bir nimet ve ihsan olarak kalblerine doldurulan iman sevgisi ve küfür, fisk, isyan türünden günahlara karşı tiksinti hissi sayesinde rüşde ermiş, hakikati bulmuş sahabilerin arasına dahil olduklarını îmâen ifade ediyor.

Ayrıca, bu ayet-i kerimede sevginin ve imanın gereğine de vurguda bulunuluyor. Âdeta, sahabe-i güzîn efendilerimize şöyle deniyor: Allah size imanı sevdirdi, onu kalblerinize sevgili kıldı, dolayısıyla iman ettiniz; gönüllerinizi saran o imanı zamanla daha bir güzelleştirdi, içinizi onunla donattı ve iman sizi Peygamberin etrafında hâlelenmeye, imanın gereğince salih ameller işlemeye sevketti, bu niyetle Allah Rasûlüne biat ettiniz. Madem, imanı sevdiniz ve onunla kalbinizin şenlendiğini hissettiniz, Rasûl-ü Ekrem'i sevdiniz ve onun yolunda olacağınıza söz verdiniz, öyleyse o size ne teklif ederse etsin, ona itaat etmeli ve emre itaatteki inceliği kavrayarak bütün emirlerine bilâ kayd u şart inkiyadda bulunmalısınız. "De ki: Eğer Allah'ı seviyorsanız, bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin." (Âl-i İmran, 3/31) ayet-i kerimesinde dile getirildiği üzere, Rasûlullah'a itaat etmelisiniz ki Allah da sizi sevsin, sizin hakkınızda sevmek fiilinin lazımlarını yerine getirsin.

Küfür, Fisk ve İsyân

Allah Tebâreke ve Teâlâ imanın zikrinden sonra üç felaket sebebine dikkatleri çekiyor; "İnkârdan, fâsiklıktan ve isyandan ise sizi iğrendirdi." diyerek, kalbin küfür, fisk ve isyanı kerih bulmasını, onlardan iğrenmesini de ilahî bir nimet olarak zikrediyor.

Malum olduğu üzere; küfür, imanın zıddıdır; Allah'a inanmamak, hakkı kabul etmemek ve inkâr ile Allah'ın nimetlerini örtmek demektir. Haddizatında, bir kalbe imanın sevdirmesi ve onunla gönlün mamur edilmesi küfürden iğrenmeyi gerektirir. İmanın tadını alan bir insan küfürden mutlaka tiksindir. Nitekim, İnsanlığın İftihar Tablosu (aleyhissalâtü vesselâm) şöyle buyurmuştur: "Şu üç haslet kimde bulunursa, o imanın tadını duyar: Allah'ı ve O'nun Rasûlünü her şeyden ve herkesten daha fazla sevmek; sevdiğini yalnız Allah razısı için sevmek ve Allah onu küfürden kurtardıktan sonra yeniden küfre düşmeyi ateşe atılmaktan daha kerih görmek." Evet, imanın tadını alan bir insan Allah'ı ve Rasûlünü her şeyden artık sever, onları andığı zaman adeta burnunun kemikleri sızlar. Sevdiğini Allah için sever; Allah'a kulluğundan, O'na yakınlığından, O'nun yolunda bir tebliğ adamı, bir münadî, bir müezzîn olduğundan ve insanları Hakk'a ulaştırmaya gayret ettiğinden dolayı Hazreti Şâh-ı Geylânî, İmam-ı Rabbanî, Hazreti Bediüzzaman gibi kimselere karşı muhabbet besler. Diğer insanlara ve sâir mahlukata karşı alâkası da hep Cenâb-ı Hak'tan ötürüdür. Bir de, Allah, Cehenneme yuvarlanma sebebi olan küfürden kurtarıp imana erdirdikten sonra yeniden küfre ve küfrün sebeplerine dönmeyi ateşe atılmak gibi çirkin görür, böyle bir âkıbetin hayaliyle bile ürperir ve tir tir titrer. Sürçmemek, düşmemek ve bütün bütün kaybetmemek için Gaffâr u Settâr'a sığınır; küfre açılan kapılardan da hep uzak kalmaya çalışır. Fisk ve isyan da küfre ve ebedî hüsrana açılan o kapılardandır ve imanın neşvesini kalbinde duyan bir insanın bu iki tehlikeli sahadan fersah fersah kaçması gerekmektedir.

Fisk; Allah'ın emrini terk etmek, hak yoldan çıkmak ve büyük günahları işlemek veya küçük günahlarda devam etmek suretiyle Allah'a itaat dairesinden uzaklaşmak manalarına gelir. Dinin vaz'ettiği çerçevede kalmayan, diyanetin belirlediği daire içinde hayatını sürdürmeyen kimseye "fâsik" denir. Fiskın, zararlı olmak, söz dinlememek ve sürekli kötülük yapmak gibi anlamları da vardır; bundan dolayıdır ki, farklı rivâyetleri bulunan bir hadiste beş çeşit hayvan için fâsik terimi kullanılmıştır. Deliklerinden çıkıp evin içinde cirit attıklarından ve etrafa zarar verdiklerinden dolayı "fevâsıku'l-büyût" olarak da anılan fareler bunlardandır. İsyân ise, itaatsizlik, ayaklanma ve başkaldırma demektir; Allah'ın emirlerine karşı gelme, O'na itaat etmeme ve günah işleme manalarına gelmektedir.

Evet, ayet-i kerimede küfür imana, fîsk ve isyan da imanın tezyinine, güzelleştirilmesine karşılık olarak getirilmiş gibidir. Bu itibarla, burada füsûk yalancılık demektir, doğruluk ve itaatten kavlen çıkmayı ifade eder; isyan ise, emri terk ile fiilen tâatten çıkmak mânâsındadır.

Yetmiş Yaşındaki Yaramaz Çocuklar

Bahsini ettiğimiz âyet, “İşte doğru yolda olanlar, gerçek rüşde erenler bunlardır.” ifadesiyle sona ermektedir. Demek ki, rüşde erenler, ancak imanı sevip onunla kalbini güzelleştiren, gönlünü iman şualarıyla ışıklandıran, küfrü, fîskı ve isyanı iğrenç görüp onlardan sakınan ve hep imanın gösterdiği istikamette ilerleyip doğruluk ve itaatten hiç ayrılmayan kimselerdir. Demek ki, rüşde ermek yaş ile olmamaktadır. Nice yetmiş yaşında insanlar vardır ki, henüz onbeş yaşını idrak etmemiş çocuklar gibi yaşamaktadırlar. Önlerini arkalarını bilmeyen, hevâ-yı nefse uyup her gün tonla günah işleyen bu yaramazların ne gözleri kontrol altındadır ne de kulakları.. ne dilleri günahattan uzaktır ne de sâir uzuvları... Rüşd, iyiyi-kötüyü ayırabilme, hak yolunda sağlam, sabırlı ve tam bir isabetle dosdoğru yürüme demektir. Bu itibarla da, rüşde ermiş, kendini idrak etmiş ve doğru yolu bularak sırat-ı müstakime girmiş insan arıyorsanız, onları ancak imanı sevip gönlünü onunla zinetlendiren küfür, fîsk ve isyandan da nefret eden kimseler arasında bulabilirsiniz.

Şayet, bir insan -inandığını iddia ettiği halde- küfre karşı teyakuzda bulunmuyorsa, fîsk u fücür deryasına yelken açmışsa, isyan vadilerinde dolaşıp duruyorsa, gözünü-kulağını, dilini-dudağını harama açık tutuyorsa... yaşı kaç olursa olsun, ona râşid demek, onun rüşde erdiğini söylemek çok zordur. Böyle biri hakkında verilecek hüküm, olsa olsa sefih, bunak, aptal ve akılsız şeklinde olacaktır. Neden? Çünkü, böyle biri, kalbini yaralıyor, dünyada iman evini yıkıyor ve ahiret hayatını dinamitliyor demektir. İşlediği günahlarla Cennet saraylarını yıkan bir insana nasıl rüşde ermiş denebilir ki? Her bir günahla oradaki kasırlarının bir tarafını çökerten ve Cennet otağını harap eden bir insanın iyiyi-kötüyü tefrik edebildiği söylenebilir mi?.. Hazreti Pir-i Mugân “Burada bir ‘elhamdülillah’ dersin orada bir Cennet meyvesi yersin” demiyor mu? Öyleyse, burada bir namaz kııarsın, orada bir Cennet kasrı kurarsın... Burada bir günah işlersin, orada kocaman bir sarayı yerle bir edersin... Evet, beyan-ı ilahîde bu hususa da işaret edilmiş ve rüşde ermenin dinamikleri bir bir sayılıp doğru yolda bulunuyor olmanın şartları belirtilmiştir.

İşte, ömrünün hemen her anını tazarru ve niyaz ile değerlendiren Seyyidül-mürselîn efendimiz, mezkur ayet-i kerimeden iktibas ettiği ifadeleri de dualaştırmış ve “Allahümme habbib ileyne’l-imâne ve zeyyinhü fî kulûbina ve kerrih ileyne’l-küfra ve’l-füsûka ve’l-ısyân vec’alnâ mine’r-raşidîn” yakarışıyla Allahu Azimüşşân’a teveccühde bulunmuştur.

Sürekli Teveccüh

Peygamber Efendimiz bu duasında söz konusu ilahî beyanda üzerinde durulan önemli bir hususu da nazara vermiştir. Cenâb-ı Allah, mü’minlerin kalblerinde iman meşalesini tutuşturmanın, onları küfür, fasıklık ve isyan şerrinden kurtaranın ve rüşde ermiş, doğru yolu bulmuş kimselerden kılanın bizzat Kendisi olduğunu hatırlattığı gibi; Allah Rasûlü de “Allahım bizi rüşde erenlerden kıl” derken “ic’alnâ” ifadesini kullanmış ve sırat-ı müstakimi bulmanın ancak Cenâb-ı Hakk’ın ca’liyle mümkün olacağına dikkat çekmiştir.

Kur’an-ı Kerim’de çok yer alan ve dualarımızda sıkça kullandığımız “ca’l” kelimesi sürekli teveccühün ve duada temadînin lüzumuna işaret eden bir ifadedir. Çünkü, Hazreti Adem’in hilafeti Cenâb-ı Hakk’ın ca’liyle olduğu gibi, insanların dünyada iyi birer mü’min olmaları da yine O’nun ca’line, lütuf ve ihsanıyla öyle eylemesine bağlıdır. İşte, bu hakikat çok önemli bir tembihi ihtiva etmektedir. Bu kelimenin tercih edilmesinin manası şudur: Sizin bir kere bir lütfâ mazhar olmanız, bir ihsanla serfiraz kılmanız ve bir konuma ulaştırmanız, o lütf u ihsanla gelen nimete sahip olduğunuz ve konumunuzu temellük ettiğiniz manasına gelmez. Bir mevkiye ulaşmanız, orada kalmanız adına yeterli teminat sayılmaz. O nimet size ait değildir; birisi tarafından verilmiştir ve temadîsi de liyakatınızı izhar etmenize bağlanmıştır. Dolayısıyla, onun verildiği gibi alınması da her an ihtimal dahilindedir.

Mesela, insana bahşedilmiş olan halifelik, yani yeryüzünde Cenâb-ı Hakk’ın halifesi olma şeklindeki o yüce makam, insanın kendi malı değildir; ona emanettir ve her an onun elinden alınabilir. Nasıl ki, şeytan, ihraz ettiği konumu kendi malı gibi görmek suretiyle kibre kapıldı, aldandı ve tavrını iyi belirlemediğinden dolayı baş aşığı gıyaya yuvarlandı; Hazreti Adem için de öyle bir ihtimal mevzubahisti; yapması gerekli olan şeyi, yapması gerektiği yerde yapmasaydı hilafeti elinden alınırdı. Fakat, Hazreti Âdem, “Rabbimiz! Biz kendimize zulmettik. Eğer merhamet buyurup da kusurumuzu bağışlamazsan apaçık hüsrâna uğrayanlardan oluruz!” (A’râf, 7/23) türünden sızlanışlarıyla kulluk edebine riayet etmişti. Halkına kızan, onlardan ayrılan, sonra gecenin, denizin, dalgaların ve balığın karanlıkları içinde “Ya Rabbî! Yegâne ilah Sensin, Senden başka mabud-u hakiki yoktur. Sübhansın, bütün noksanlardan münezzehsin, yücesin. Doğrusu kendime zulmettim, yazık ettim. Affını bekliyorum Rabbim!” (Enbiya, 21/87) şeklinde Mevlâ-yı Müteâl’e yakaran Hazreti Yunus, hâlis bir kula yakışan tavır takınmış ve bu sayede Hak karşısındaki konumunu korumuştur.

Hem ayât-ü beyyinâta zikredilen kelimeler hem Enbiya-i İzam efendilerimizin tavırları hem de Rasûl-ü Ekrem Efendimiz’in ifadeleri bize hâl-i hazırda durumumuza güvenmememizi, “Bir kere bulduk, kurtulduk” şeklindeki mülâhazalara asla düşmememizi ve her zaman tazarru ve niyazla Cenâb-ı Hakk’a yönelip O’nun hıfz u inayetine sığınmamızı tembih etmektedir. Demek ki, insan-ı kâmil ufkuna yürüme ve en azından mü’minlik vasfını yitirmeme ancak böyle sürekli bir teveccühle mümkün olmaktadır.

Evet, gerçekten inanmış ve rüşde ermiş bir mü'min, her türlü günahı çok kerih gören ve günaha, hataya, hiçbir ma'siyete asla bulaşmamaya çalışan insandır. O, işleyeceği her günahla, kendisine bahşedilen iman kristalinin kirleneceğine, hatta çatlayacağına inanır. Bir yerde, herhangi bir şekilde sürçüp günah işlediği ve isyan atmosferine kaydığı zaman ise, hiç vakit kaybetmeden kalkıp tevbe ve istiğfarla yeniden arınır. Bu arınma ameliyesini de kesinlikle tehir etmez; çünkü her an sırtındaki o Kafdağı'ndan daha ağır yükü, Rabbinin huzuruna gitmeyeceğine dair elinde bir senet yoktur. Günaha bir dakika bile ömür bağışlamanın kendi aleyhine olduğunu çok iyi bilir. Onun itikadına göre, hiçbir günaha bir an dahi olsa yaşama hakkı verilmemelidir. Zira o, tevbe ile çabucak silinmezse, kalbi ısırın zehirli bir yılan halini alıp orada yuvalanabilir ve üreyip çoğalabilir. Tevbesi geciktirilen her günah yeni bir günaha davetiye sayılır. Öyleyse, hakîkî bir mü'min, herhangi bir günah işlese, mesela, gözüne bir haram girse, haram bir lokma yese, bir yalan söylese... hemen o vebalden kurtulmanın bir yolunu aramalı, daha bir-iki dakika geçmeden alnını secdeye koymalı, tevbe ve istiğfarla yunup yıkanmalı ve yeniden her an Cenâb-ı Hakk'ın huzuruna çıkmaya hazır hale gelmelidir.

Sevdir Bize Hep Sevdiklerini...

Hasılı, Rasûl-ü Ekrem (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz'in, kısaca meâlini verdiğim ve işaret ettiği hususlara değinmeye çalıştığım ayet-i kerimeden muktebes olarak, her sabah tekrar ettiği bu duayı biz de sabah-akşam kendimize vird edinmeli ve hep onun hatıra getirdiği mülâhazalarla Rabbimize yönelmeliyiz; Rahman ü Rahim'e şu duygularla seslenmeliyiz:

Allah'ım imanı bize sevdir; canımızdan, kanımızdan, hayatımızdan daha çok sevelim onu. Rabbim iman esaslarıyla kalblerimizi donat; Zât'ının sevgisini sal gönüllerimize, Habîb-i Edîbinin muhabbetini doldur sinelerimize ve sevdiklerini sevdir bize. "Şaşırtma bizi, doğruyu söylet; neşeni duyur, hakikatı öğret. Sen duyurmazsan biz duyamayız, Sen söyletmezsen biz söyleyemeyiz; Sen sevdirmezsen biz sevemeyiz. Sevdir bize hep sevdiklerini, yerdin bize hep verdiklerini, yâr et bize erdirdiklerini." (M. Hamdi Yazır) Aşk u muhabbetle vicdanlarımızı öyle aydınlat ki, imanı içimizde çok renkli, çok gözâlı ve pek müzeyyen bir şekilde görelim; onu nazarlarımızı mâsivâdan çekip alan en süslü ve en ziynetli bir sevgili olarak hissedelim. Ruhlarımız imanla öyle kanatlınsın ki, ne dünyanın cazibedar güzelliği, ne ahiretin tarifi imkansız nimetleri, ne de Cennetlerin debdebesi bakışlarımızı döndürebilsin.

Değil mi ki, iman, bu hakikatların hepsinin ve bütün nimetlerin çekirdeğidir; Hâlık-ı Kâinat ile münasebetlerimiz, Peygamber Efendimiz'le irtibatımız, Cenâb-ı Hakk'ın teveccühlerine, nazarlarına, dünyevî-uhrevî iltifatlarına mazhariyetimiz ve ahiretin güzelliklerine, Cennet nimetlerine, ebedi saadete ulaşmamız.. evet bütün bunlar hep iman çekirdeğinin neşv ü nemâ bulmasıyla gerçekleşmektedir; öyleyse, iman sevgisi ve gönülün onunla tezyini dünyevî mutluluklardan da, Cennet'e nâil olmaktan da, Cehennem'den kurtulmaktan da önce gelen bir lütf-u ilahîdir. İşte, bu gerçeği idrak etmiş olarak yalvarıyorum Allahım, her güzelliğin özü ve esası olan imanın neşvesini ruhlarımıza tam duyur ve gönüllerimizi onunla doyor. İman esaslarını bize çok parlak ve pek cezbedici göster.

Rabbim, küfre ve bizi küfre sürükleyecek bütün günahlara karşı içimizde tiksinti uyar. Hâssaten, iman, İslam, din ve diyanet dairesinden başımızı dışarıya çıkarıp fasıklar arasında yer alma ve emirlerine başkaldırıp âsilerle aynı çukura yuvarlanma gibi kötü akıbetlerden bizi muhafaza buyur. İmanın tadını aldıktan sonra yeniden küfür yoluna girmeyi ve ebedî hüsrana yürümeyi ateşe atılmaktan daha fecî bir durum olarak algılayıp, öyle bir encâma uğramamak için iradelerimizin hakkını vermemizi nasip ve müyesser eyle. Bizi, hakkı hak bilip ona sarılan, batılın butlanını görüp ondan kaçınan salih kullarından kıl... Âmin.